

κατάνυξις, -εως, ἡ, σύγχυση, νάρκη, λήθαργο, σε Κ.Δ.

κατα-νύσσομαι, αόρ. β' -ενύγην [ῥ], Παθ., κεντώ, τσιμπώ σοβαρά (συγκινούμαι, λυπάμαι βαθιά), *κατενύγησον τῇ καρδίᾳ*, σε Κ.Δ. **II.** τελώ, βρίσκομαι σε σύγχυση, ναρκώνομαι, πέφτω σε λήθαργο, LXX.

κατ-ἄνυω, Αττ. -ύτω [ῥ]· μέλ. -ανύσω [ῥ]· **I. 1.** φέρνω εις πέρας, **2.** πραγματοποιώ, ολοκληρώνω συγκεκριμένη απόσταση, *δρόμον, ὁδόν*, σε Ηρόδ., Ξεν. **3.** (η αιτ. παραλείπεται) αμτβ., φθάνω σ' ένα μέρος, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ. **II.** κάνω, εκτελώ, σε Ευρ.· *κ. αἶμα*, σκοτώνω, δολοφονώ, στον ίδ. **κατα-ξαίνω,** μέλ. -ξᾶνω, **1.** ξαίνω, λαναρίζω ή χτενίζω καλά· κομματιάζω, σχίζω σε λωρίδες, σε Ευρ.· *καταξαίνειν τινὰ εἰς φοινικίδα*, σε Αριστοφ. — Παθ., *καταξανθείς*, διασπασμένος σε άτομα, σε Σοφ.· *πρὶν κατεξάνθαι*, σε Ευρ. **2.** τρίβω ή φθείρω, Λατ. *atterere*, σε Αισχύλ. — Παθ., *κατεξάνθη* πόνοις, *δακρύοις*, σε Ευρ.

κατάξειε, γ' ενικ. ευκτ. αορ. α' του *κατάγνυμι*.

κατα-ξενόομαι (ξενόω), Παθ., φιλοξενούμαι, μτχ. παρακ. *κατεξενωμένος*, σε Αισχύλ.

κατ-άξιος, -ον, πλήρως ή τελείως άξιος, με γεν., σε Σοφ.· απόλ., σε Ευρ.· επίρρ. -ίως, στον ίδ.

κατ-αξιόω, μέλ. -ώσω, **I.** θεωρώ άξιο τιμής, σε Πλάτ. — Μέσ., υπολήπτομαι, τιμώ στον μέγιστο βαθμό, σε Αισχύλ. **II.** *πολλά χαίρειν ξυμφορᾶς καταξιώ*, αποχαιρετώ με χαρά τις συμφορές, στον ίδ.· *σύτοι κατηξίωσας*, εσύ το θέλησες, σε Σοφ.

κατάορος, -ον, Δωρ. αντι του *κατήορος*.

κατα-παίζω, μέλ. -παίζομαι, εμπαίζω, κοροϊδεύω, *τινός*, σε Ανθ.

καταπακτός, -ή, -όν (*καταπήγνυμι*), αυτός που κλείνει προς τα κάτω, *καταπακτή θύρα*, καταπακτή, σε Ηρόδ.

κατα-πᾶλαίω, μέλ. -σω, ρίχνω κάτω στην πάλη, σε Αριστοφ.· μεταφ., καταρρίπτω, νικώ, σε Ευρ., Πλάτ.

κατα-πᾶλλομαι, Παθ., πηδώ (στηριζόμενος στα χέρια) ή πηδώ προς τα κάτω, *οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο* (Επικ. συγκοπτ. αόρ. β' αντί *κατεπάλετο*), σε Ομήρ. Οδ.

κατα-πάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -πάσω, **I.** καταρραντίζω ή καταπιτσιλίζω, σε Αριστοφ. — Παθ., *καταπαττόμενος*, στον ίδ. **II.** με αιτ. πράγμ., επιρρίπτω, στον ίδ.

κατάπαστος, -ον, 1. πασπαλισμένος, σε Αριστοφ. **2.** κεντημένος, στον ίδ.

κατα-πᾶτέω, μέλ. -ήσω, **1.** πατώ κάτω, καταπατώ, πατώ κάτω απ' τα πόδια μου, σε Θουκ. κ.λπ.· *κ. ὑσὶ τὸ σπέρμα*, καταπατώ τον σπόρο (δηλ. βάζω να τον καταπατήσουν) με τα γουρούνια, σε Ηρόδ. — Παθ., στον ίδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** μεταφ. σε τμήση, *κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν*, σε Ομήρ. Ιλ.

καταπανέμεν, Επικ. αντί -παύειν, απαρ. του *καταπαύω*.

κατάπανμα, -ατος, τό, μέσα, τρόποι για κατάπαυση, σε Ομήρ. Ιλ.

κατάπαυσις, -εως, ἡ, κατάπαυση· **I.** κατάλυση, εκθρόνιση, καθαίρεση, κατάργηση, σε Ηρόδ. **II.** παύση, διακοπή, λήξη, γαλήνη, ειρήνευση, σε Κ.Δ.

κατα-παύω, ποιητ. **καπ-παύω,** μέλ. -σω, σε Ομηρ., Ηρόδ. — **I. 1.** Μέσ., σε Ευρ. **II.** με αιτ. προσ., τελειώνω κάποιον, δηλ. σκοτώνω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κάνω κάποιον να σταματήσει κάτι, τον εμποδίζω, τον κωλύω, με γεν., σε Όμηρ.· και με αιτ. μόνο, σταματώ, εμποδίζω, στον ίδ., Ηρόδ. **3. α)** όπως το *καταλύω*, κατεβάζω ή καθαίρω από αξίωμα, *κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς βασιληΐης*, σε Ηρόδ.· *κ. τοὺς τυράννους*, στον ίδ. — Παθ., *τῆς βασιληΐης κατεπαύθη*, στον ίδ. **β)** καταργώ, *τὴν Κύρου δύναμιν*, στον ίδ.· *τὸν δῆμον*, σε Θουκ. **III. 1.** Παθ. και Μέσ., σταματώ από, διακόπτω, *τινος*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** απόλ., σταματώ,

καταργώ, σε Αριστοφ. κ.λπ. **3.** η Ενεργ. χρησιμ. επίσης ως αμτβ., όπως στη Μέσ., Ευρ.

κατα-πεδάω, μέλ. —ήσω, δεσμεύω, αλυσοδένω, εμποδίζω, παρακωλύω, σε Όμηρ.

κατα-πείθω, μέλ. -πείσω, πείθω εντελώς, σε Λουκ.

κατ-ἄπειλέω, μέλ. -ήσω, απειλώ ανοιχτά, κατ. ἔπη, χρησιμοποιοῦ ἀπειλητικά λόγια, σε Σοφ.· τὰ κατηπειλημένα, απειλές που εκτοξεύονται, στον ίδ.

κατα-πειρᾶτηρία, Ἰων. -πειρητηρία, ἢ (πειράω), ναυτικό ὄργανο βυθομέτρησης, σε Ηρόδ.

κατᾶπελτάζω, μέλ. -άσομαι, κάνω επιδρομή με ελαφρά οπλισμένους στρατιώτες (πελτασταί), σε Αριστοφ.

καταπεμπτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ., αυτός που πρέπει να σταλεί κάτω, να αποβληθεί, να ριχτεί, σε Λουκ.

κατα-πέμπω, μέλ. -ψω, **I.** στέλνω κάτω, σε Ησίοδ.· ιδίως, από τα μεσόγεια προς την παραλία, σε Ξεν. **II.** αποστέλλω από το αρχηγείο, στέλνω, κατευθύνω, σε Δημ.

κατα-πενθέω, μέλ. -ήσω, θρηνώ, μοιρολογώ, κλαίω, σε Ανθ.

καταπεπτηυῖα, Επικ. αντί -πεπτηκυῖα, θηλ. μτχ. παρακ. του κατα-πτήσσω.

κατάπερ, Ἰων. αντί καθάπερ.

κατα-πέρδω, κυρίως στη Μέσ. -πέρδομαι· αόρ. β' κατέπαρδον, παρακ.

καταπέπορδα· κλάνω, αερίζομαι μπροστά σε κάποιον, τινός, σε Αριστοφ.

κατα-πέσσω, μέλ. —πέψω, βράζω εντελώς, χωνεύω την τροφή, σε Αριστ.· μεταφ., χωνεύω, δεν αφήνω να εξεγερθεί, Λατ. concoquere, κ. χόλον, σε Ομήρ. Ἰλ.· κ. μέγαν ὄλβον, δηλ. βιώνω μεγάλη ευτυχία με πραότητα, χωρίς περηφάνεια, σε Πίνδ.

κατα-πετάννυμι και -ύω, μέλ. -πετάσω [ᾶ], **I.** εξαπλώνω, απλώνω, εκτείνω, ανοίγω από πάνω, σε Ομήρ. Ἰλ., Ευρ. **II.** εκτείνω ἢ καλύπτω με, τί τινι, σε Αριστοφ., Ξεν.

καταπέτασμα, -ατος, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, σε Κ.Δ.

κατα-πέτομαι, μέλ. -πτήσομαι· γ' ενικ. αορ. β' κατέπτατο, μτχ. καταπτάμενος, υποτ. κατάπτωμαι· επίσης Ενεργ. αορ. β' κατέπτην πετάω με καθοδική φορά, ίπταμαι προς τα κάτω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

κατα-πετρώω, μέλ. -ώσω, λιθοβολώ μέχρι θανάτου, σε Ξεν.

καταπεφθῆ, υποτ. Παθ. αορ. α' του καταπέσσω.

καταπέφνων, μτχ. του κατέπεφνον.

καταπεφρονηκότως, επίρρ. μτχ. Ενεργ. παρακ. του καταφρονέω, περιφρονητικά, σε Δημ.

καταπέψη, γ' ενικ. υποτ. αορ. α' του καταπέσσω.

κατα-πήγνυμι και -ύω· μέλ. -πήζω, **I.** μπήγω σταθερά στο έδαφος, φυτεύω γερά, σε Ομήρ. Ἰλ., Ηρόδ. κ.λπ. **II.** Παθ., με Ενεργ. παρακ. και υπερσ., στέκομαι σταθερός ἢ ακλόνητος, στέρεος, σε Ομήρ. Ἰλ.· απόλ., στήλη καταπεπηγυῖα, σε Ηρόδ.

κατα-πηδάω, μέλ. -ήσομαι, πηδώ κάτω από..., σε Ξεν.

κατα-πίμπλημι, μέλ. -πλήσω, γεμίζω εντελώς με κάτι, με γεν., σε Πλάτ.

κατα-πίμπρημι, μέλ. -πρήσω, κάνω στάχτες, σε Ανθ.

κατα-πίνω[ι], μέλ. -πίομαι, μεταγεν. -πιούμαι· αόρ. β' κατέπιον, Επικ.

κάπιον· **I.** καταβροχθίζω ἢ καταπίνω, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αττ. **II. 1.** μεταφ., κ. Εύριπίδη, «ρουφώ» τον Ευριπίδη, δηλ. αφομοιώνω τις ιδέες του, σε Αριστοφ.

2. καταπίνω, καταναλώνω, στον ίδ. **3.** σπαταλώ σε οινοποσία, σε Αισχίν.

κατα-πιπράσκω, ξεπουλώ, καταπραθείς, σε Λουκ.

κατα-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, αόρ. β' *κατ-έπεσον*, ποιητ. *κάπ-πεσον*, γ' *δυϊκ. κάπ-πεσέτην*· παρακ. *πέπτωκα*. **I. 1.** πέφτω ή ρίχνομαι κάτω, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.: χρησ. ως Παθ., *κάππεσε = κατεβλήθη*, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., *κάππεσε θυμός*, κατέπεσε, μειώθηκε το ηθικό τους, σε Ομήρ. Ιλ.: *κ. εις άπιστίαν*, σε Πλάτ. **II.** *πάσχω από επιληψία*, σε Λουκ.

κατα-πισσόω, Αττ. -**ττώω**, μέλ. -ώσω, καλύπτω με πίσσα, αλείφω με πίσσα και καίω (ως τιμωρία), σε Πλάτ.

κατα-πιστεύω, μέλ. -σω, έχω τυφλή εμπιστοσύνη, εμπιστεύομαι, πιστεύω, σε Πλούτ.

κατα-πλάσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -πλάσω [ᾶ], σοβατίζω με πηλό, άργιλο κ.λπ., σε Ηρόδ., Αριστοφ. — Μέσ., *καταπλάσσεσθαι τήν κεφαλήν*, επιχρίω, αλείφω το κεφάλι μου, σε Ηρόδ.: *τοῦτοκαταπλάσσονται ὄλον τὸ σῶμα*, με αυτό επαλείφουν ολόκληρο το σώμα τους, στον ίδ.

καταπλαστός, -όν, αυτός που έχει τεθεί ως κατάπλασμα, *καταπλαστόν φάρμακον*, κατάπλασμα, έμπλαστρο, σε Αριστοφ.

καταπλαστής, -ύος, ή, Ιων. αντί *καταπλάσματος*, σε Ηρόδ.

κατα-πλέκω, μέλ. -ζω, **I. 1.** εμπλέκω, συμπλέκω, σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., εμπλέκω, μπερδεύω, ενοχοποιώ, αναμειγνύω, *κ. τινά προδοσία*, στον ίδ. **II.** σταματώ να πλέκω· μεταφ., φέρω εις πέρας, τελειώνω, *τήν ζήην, τήν ρήσιν*, στον ίδ.

κατά-πλεος, -ον, Αττ. -**πλεως**, -ων, γεν. -ω, εντελώς γεμάτος, πλήρης, *τινος*, ενός πράγματος· *μολυσμένος, μιαρός, ακάθαρτος, κηλιδωμένος, λεκιασμένος, λερωμένος με κάτι, γής κατάπλεως και αίματος*, σε Ξεν.

κατα-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· Ιων. -πλώω· **I.** διαπλέω, δηλ. **1.** πλέω από το ανοιχτό πέλαγος προς την ακτή, πλέω προς την ξηρά, προσορμίζομαι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.: *νεωστί καταπεπλευκώς*, έχοντας προσορμιστεί πρόσφατα, σε Πλάτ. **2.** διαπλέω ποταμό, *κατ. τὸν Εὐφρήτην*, σε Ηρόδ. **II.** πλέω προς τα πίσω, επιστρέφω, στον ίδ.

κατάπλεος, -ων, γεν. -ω, Αττ. αντί *κατάπλεος*.

καταπλήξ, -ήγος, ό, ή, **1.** αυτός που έχει πληγεί από έκπληξη, *κατάπληκτος*, σε Λυσ. **2.** ντροπαλός, συνεσταλμένος, σεμνός, σε Αριστ.

κατάπληξις, -εως, ή, *κατάπληξη, έκπληξη, δέος, σάστισμα*, σε Θουκ.

κατα-πλήσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -ζω, **I.** καταρρίπτω χτυπώντας· μεταφ., καταπλήσσω, τρομοκρατώ, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ. — Παθ., καταλαμβάνομαι από μεγάλο φόβο, είμαι έκπληκτος, θαμπώνομαι, *κατεπλήγη* (αόρ. β'), σε Ομήρ. Ιλ.: Αττ. απαρ. αορ. β' *καταπλαγήναι*, σε Θουκ.: παρακ. β' *πληθ. καταπέπληχθε*, στον ίδ.: με αιτ., *καταπλαγέντες τὸν Φίλιππον*, σε Δημ.

κατά-πλοος, συνηρ. -**πλους**, ό (*καταπλέω*), **I.** πλεύση προς την ξηρά, προσόρμιση, σε Θουκ. **II.** πλεύση προς τα πίσω, επάνοδος, σε Ξεν.

κατα-πλουτίζω, μέλ. -ιῶ, εμπλουτίζω, πλουμίζω, σε Ηρόδ., Ξεν.

κατα-πλύνω[ῶ], **I.** πλένω χύνοντας, καταβρέχω, ξεπλένω, σε Ξεν. **II.** ξεπλένω — Παθ., μεταφ., *τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται*, το ζήτημα έχει ξεπλυθεί, δηλ. έχει λησμονηθεί, σε Αισχίν.

κατάπλῦσις, ή, πλύσιμο σε νερό, σε Ξεν.

καταπλώω, Ιων. αντί *καταπλέω*.

κατα-πνέω, Επικ. -**πνείω**· μέλ. -πνεύσομαι· **1.** αναπνέω από πάνω, με γεν., σε Ευρ. **2.** εμπνέω, σε Αισχύλ.: *θεὸς καταπνεῖ σε*, σε Ευρ.

καταπνοή, ή (*καταπνέω*), φύσημα, σε Πίνδ.

καταπόδα, -πόδας, λιγότερο ορθοί τύποι αντί *κατὰ πόδα, κατὰ πόδας*.

καταποθῆ, Παθ. υποτ. γ' ενικ. αορ. α' του *καταπίνω*.

κατα-πολεμέω, μέλ. -ήσω, καταβάλλω πολεμώντας, δηλ. εξουδετερώνω μέσω του πολέμου, υποτάσσω ολοσχερώς, αποδυναμώνω, Λατ. *debellare*, σε Θουκ., Ξεν.: στον ενεστ., επιχειρώ να υποτάξω, σε Θουκ. — Παθ., *ἐλπίζοντες (τὴν πόλιν) καταπεπολεμηῆσθαι*, στον ιδ.

κατα-πολιτεύομαι, αποθ., υποτάσσω ακολουθώντας συγκεκριμένη τακτική, σε Δημ.

καταπολύ, λιγότερο ορθοί τύποι αντί *κατὰ πολύ*.

κατα-πονέω, μέλ. -ήσω, υποτάσσω μετά από σκληρή μάχη — Παθ., υποτάσσομαι με τέτοιο τρόπο, σε Αισχίν.

κατά-πονος, -ον, κουρασμένος, κατάκοπος, εξουθενωμένος, σε Πλούτ.

κατα-ποντίζω, μέλ. -σω, ρίχνω στη θάλασσα, πνίγω εκεί μέσα, σε Δημ.

καταποντιστής, -οῦ, ὁ, αυτός που ρίχνει μέσα στη θάλασσα, σε Δημ.

κατα-ποντόω, μέλ. -ώσω = *καταποντίζω*, σε Ηρόδ., Πλάτ.

κατα-πορνεύω, μέλ. -σω, εκπορνεύω, σε Ηρόδ.

κατα-πράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **1.** εκτελώ, κατορθώνω, σε Ξεν. **2.**

επιτυγχάνω, κερδίζω, στον ιδ. — Μέσ., κατορθώνω για τον εαυτό μου, στον ιδ. — Παθ., *τὰ καταπεπραγμένα*, στον ιδ.

κατα-πρᾶύνω[ῦ], μέλ. -ῦνῶ, μαλακώνω, καταπραύνω, κατευνάζω, καθησυχάζω, σε Πλάτ.

κατα-πρηνής, -ές, στραμμένος προς τα κάτω, λέγεται για το χέρι όταν χρησιμοποιείται για να χτυπά ή να πιάνει, *χειρὶ καταπρηνεῖ*, με την παλάμη του χεριού του, σε Ομήρ. Ιλ.· *χείρεσσι καταπρήνεσσι*, σε Ομήρ. Οδ.

κατα-πρηνόω, μέλ. -ώσω, ρίχνω κάποιον κατακέφαλα, σε Ανθ.

κατα-πρίω[ι], μέλ. -πριοῦμαι, **1.** πριονίζω, σε Ηρόδ. **2.** κόβω ή κατασπαράττω, ξεσχίζω σε κομμάτια, σε Θεόκρ.

κατα-προδίδωμι, μέλ. -προδώσω, προδίδω εντελώς, εγκαταλείπω, αφήνω κάτι στην τύχη του, σε Ηρόδ., Αττ.

κατα-προϊξομαι, Αττ. -προϊξομαι (*προῖξ*), μέλ. χωρίς ενεστ. σε χρήση, **1.** κάνω κάτι χωρίς αντίκτυπο, δηλ. ενεργώ με ασυλία, ατιμώρητα· χρησιμ. με αρνητ., *οὐκ ἐμὲ λωβησάμενος καταπροΐζεται*, δεν θα ξεφύγει επειδή με έχει προσβάλλει, σε Ηρόδ.· *οὐ καταπροΐζονται ἀποστάντες*, στον ιδ.· *οὔτοι καταπροΐζει πολλὰ κλέψας*, σε Αριστοφ.· *ἀπόλ., ἐκείνους οὐ καταπροΐξεσθαι ἔφη*, εἶπε πως δεν θα ξέφευγαν ατιμώρητοι, σε Ηρόδ. **2.** με γεν. προσ., *οὔτοι ἐμοῦ καταπροΐζει*, δεν θα ξεφύγεις από την εκδίκησή μου γι' αυτή την αδικία προς το πρόσωπό μου, σε Αριστοφ.

καταπτᾶκόν, ποιητ. μτχ. αορ. β' του *καταπήσσω*.

κατά-πτερος, -ον (*πτερόν*), αυτός που έχει φτερά, σε Αισχύλ., Ευρ.

καταπτήσομαι, μέλ. του *καταπέτομαι*.

καταπτήσσω, μέλ. -πτήξω· γ' δυικ. Επικ. αορ. β' *καταπτήτην*, ποιητ. μτχ.

καταπτᾶκόν· παρακ. *κατέπηχα*, Επικ. μτχ. *καταπεπητός*· **1.** ζαρώνω, κάθομαι ζαρωμένος ή μαζεμένος από φόβο, σε Όμηρ., Ησίοδ. **2.** με αιτ., ζαρώνω φοβισμένος κάτω από, σε Πλούτ.

κατάπτομαι, Ιων. αντί *καθάπτομαι*.

κατάπτυστος, -ον (*καταπτύω*), αυτός που καταπτύεται, βδελυρός, απεχθής, αξιοκαταφρόνητος, ποταπός, σε Αισχύλ., Ευρ., Δημ.

κατα-πτύχης, -ές (*πτύχη*), αυτός που έχει πλούσιες πτυχές, πολλές διπλώσεις, σε Θεόκρ.

κατα-πτύω, μέλ. -ύσω [ῦ], φτύνω πάνω σε ή προς, ιδίως ως ένδειξη αποστροφής, με γεν., σε Δημ., Αισχίν.

καταπτύσσω = *καταπήσσω*, σε Ομήρ. Ιλ.

κατα-πτωχεύω, μέλ. -σω, υποβάλλω κάποιον σε επαιτεία, σε Πλούτ.

καταπύγοςυνη, ή, κτηνώδης όρεξη, κτηνώδης ορμή, σε Αριστοφ.

κατα-πύγων, ό (πύγή), λάγνος, ασελγής άνθρωπος, σε Αριστοφ.

κατα-πύθω[θ], μέλ. -ύσω, καθιστώ κάτι σάπιο, σαπίζω, σε Ομηρ. Ύμν. — Παθ., γίνομαι σάπιος, σε Ομήρ. Ιλ.

κατά-πυκνος, -ον, ο πολύ πυκνός, σε Θεόκρ.

καταπυκνώω, μέλ. -ώσω, γεμίζω κάτι ασφυκτικά, σε Πλούτ.

καταπυρίζω, βλ. [καπυρίζω](#).

κάτ-άρα[άρ], Ιων. -άρη, ή, κατάρα, *κατάρην ποιείσθαι τι*, καταριέμαι κάποιον, σε Ηρόδ.· *διδόναι τινά κατάρρα*, σε Ευρ.

κατ-άραιρημένος, Ιων. αντί καθ-, μτχ. Παθ. παρακ. του *καθαίρέω*.

κατ-αράομαι (άρ, Ομηρ., άρ, Αττ.), Ιων. -αρέομαι· μέλ. -άσομαι, Ιων. -

ήσομαι, αποθ.· **1.** επικαλούμαι κατάρες εναντίον κάποιου, αναθεματίζω, *τί τι*, σε Ομηρ., Ηρόδ.· με απαρ., *καταρῶνται άπολέσθαι*, προσεύχονται να πεθάνει, σε Θεόγν.· με δοτ. προσ. μόνο, καταριέμαι, αναθεματίζω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· έπειτα, με αιτ. προσ., σε Πλούτ., Κ.Δ. **2.** απόλ., εκφέρω κατάρες, σε Αριστοφ. **3.** μτχ. Παθ. παρακ., *κατ-ηράμένος*, με Παθ. σημασία, καταραμένος, αναθεματισμένος, επικατάρατος, στον ίδ.

κατ-άράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I.** χτυπώ καταγής, συντριβώ σε κομμάτια, *τοῦς λοιποῦς κατήραζεν ές τόν Κιθαιρῶνα*, τους κομμάτιασε στον Κιθαιρώνα, σε Ηρόδ.· *τόστράτευμα κατηράχθη είς τὰ τειχίσματα*, σε Θουκ. **II.** αμτβ., πέφτω προς τα κάτω, πέφτω κατακέφαλα, σε Πλούτ.

κατάρᾶτος, -ον (**καταράομαι**), καταραμένος, απεχθής, βδελυρός, μισητός, σε Ευρ., Αριστοφ.· συγκρ. -ότερος, σε Δημ.· υπερθ. -ότατος, σε Σοφ.

κατ-αργέω, μέλ. -ήσω, **I.** αφήνω κάποιον αχρησιμοποίητο ή τον καθιστώ αδρανή, σε Ευρ.· κ. *τήν γῆν*, καταλαμβάνω το έδαφος άνώφελα, το επιβαρύνω, σε Κ.Δ. **II.** καθιστώ άχρηστο, παύω, στο ίδ. — Παθ., *καταργηθῆναι*, καταλύομαι, παύομαι, στο ίδ.· κ. *άπό τοῦ νόμου*, απελευθερώνομαι από τον νόμο, στο ίδ.

κατ-αργίζω, κάνω κάποιον να επιβραδύνει, βλ. [άπαρτίζω](#).

κάταργμα, τό (**κατάρχω** II), **1.** μόνο στον πληθ., *κατάργματα*, πρώιμες προσφορές, σε Ευρ. **2.** εξαγνισμοί που γίνονται μέσω τέτοιων προσφορών, σε Πλούτ.

κατ-αργυρόω, μέλ. -ώσω, **I.** καλύπτω με ασήμι — Παθ., *καταργυρωμένος* (Ιων. αντί *κατηργ-*), επάργυρος, σε Ηρόδ. **II.** αγοράζω ή δωροδοκώ με ασήμι, *κατηργυρωμένος*, σε Σοφ.

κατ-άρδω, μέλ. -άρσω, ποτίζω· μεταφ., ραντίζω ως έπαινο, επαινώ, σε Αριστοφ.

καταρέζω, Επικ. αντί *καταρρέζω*.

κατᾶρέομαι, Ιων. αντί *καταράομαι*, σε Ηρόδ.

κατα-ρίγηλός, -ή, -όν, αυτός που κάνει κάποιον να αναρριγεί, τρομερός, φρικτός, σε Ομήρ. Οδ.

κατ-άριθμέω, μέλ. -ήσω, **1.** μετρώ ή υπολογίζω άνάμεσα σε άλλα, σε Ευρ., Πλάτ. **2.** διηγούμαι με λεπτομέρεια, σε Πλάτ. — Μέσ., θεωρώ, λογαριάζω, στον ίδ.

κατ-αρκέω, μέλ. -έσω, είμαι ολότελα αυτάρκης, σε Ηρόδ., Ευρ.

καταρμόζω, Ιων. αντί *καθαρμόζω*.

κατ-αρνέομαι, μέλ. -ήσομαι, αρνούμαι σθεναρά, εμμένω στην άρνηση, σε Σοφ.

κατ-άρρόω, μέλ. -όσω, οργώνω, *τήν γῆν*, σε Αριστοφ.

καταρ-ραθῦμέω, μέλ. -ήσω, **I**. χάνω εξαιτίας της ραθυμίας, σε Ξεν., Δημ. — Παθ., τὰ καταρραθυμημένα, αυτά που έχουν απωλεσθεί εξαιτίας της αμέλειας, σε Δημ. **II**. αμτβ., είμαι εξαιρετικά απρόσεκτος, καταρραθυμήσαντες, από την απερισκεψία, σε Ξεν.

καταρ-ράκῶω, σχίζω σε κουρέλια· μτχ. Παθ. παρακ. *κατερρακωμένος*, αυτός που είναι ενδεδυμένος με κουρέλια, σε Σοφ.

καταρ-ράκτης, -ου (καταρ-ρήγνυμι) ή κατ-αράκτης (κατ-αράσσω)· **I** ως επίθ., επερχόμενος, εφορμών, τὸν καταρράκτην ὁδὸν (Αττ. αντί οὐδόν) προς την είσοδο που οδηγεί προς τα κάτω (λέγεται για τον Ἄδη), σε Σοφ. **II** ως ουσ., **1**. το νερό που ξεχωρίζει, διακλαδώνεται, ο καταρράκτης, Λατ. *cataracta*, σε Στράβ. **2**. είδος σιδεριάς που κλείνει την πύλη κάστρου, σε Πλούτ. **3**. θαλασσίνο πουλί, ονομαζόμενο έτσι από την εφόρμηση που κάνει προς τη λεία του, γλάρος, σε Αριστοφ.

καταρρακτός, -ή, -όν, = το προηγ., κ. *θύρα*, καταπακτή, σε Πλούτ.

καταρ-ράπτω, μέλ. -ψω, **I**. ράβω πάνω σε ή από πάνω, *θύρη κατερραμμένη ρίπι καλάμων*, συρραμμένη με πλέγμα από καλάμια, σε Ηρόδ. **II**. **1**. ράβω σφιχτά, σε Πλούτ. **2**. μεταφ., παρασκευάζω, μηχανεύομαι, σκαρώνω, εφευρίσκω, σε Αισχύλ.

κατάρρᾶφος, -ον, συρραμμένος, μπαλωμένος, αποτελούμενος από ενωμένα κομμάτια, σε Λουκ.

καταρ-ρέζω, μέλ. -ζω, χτυπώ ελαφρά με την παλάμη, χτυπώ χαϊδευτικά, θωπεύω, όπως το Λατ. *mulcere*, *χειρὶ δέ μιν κατέρεξε* (Επικ. αντί *κατερρ-*), σε Ὀμηρ.· επίσης *καρρέζουσα* (Επικ. αντί *καταρρ-*), σε Ομήρ. Ιλ.

καταρ-ρέπω, μέλ. -ψω, κάνω κάτι να ρέπει προς τη μια μεριά, προς μια κατεύθυνση, κάνω να λυγίσει, σε Σοφ.

καταρ-ρέω, μέλ. -ρεύσομαι και -ρῆσομαι, παρακ. -ερρήκα, αόρ. β' σε Παθ. τύπο -ερρήν· **I**. **1**. ρέω προς τα κάτω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **2**. λέγεται για ανθρώπους, τρέχω, ορμώ προς τα κάτω, σε Αριστοφ., Θουκ. **3**. λέγεται για φρούτα, φύλλα κ.λπ.· φυλλοβολώ, πέφτω, σε Ξεν. **4**. συντριβομαι, σε Δημ. **5**. κ. *εἷς τινα*, έρχομαι προς, πέφτω στην τύχη κάποιου, σε Θεόκρ., Βίωνα. **II**. κ. *φόνω*, τρέχω προς τα κάτω, στάζω με αίμα, σε Ευρ.· ομοίως στη Μέσ., σε Πλούτ.

καταρ-ρήγνυμι και -ύω, μέλ. -ρήζω, **I**. **1**. καταρρίπτω σπάζοντας, κατεδαφίζω, *τὴν γέφυραν*, σε Ηρόδ. *μέλαθρα*, σε Ευρ. **2**. ξεσχίζω, κατακομματιάζω, σε Δημ.· — Μέσ., *κατερρήξαντο τοὺς κιθῶνας*, έσκισαν τους μανδύες τους, σε Ηρόδ. **3**. στην Αντ. Σοφ. 675 *τροπὰς καταρρήγνυσι (ἡ ἀναρχία)*, διασπά στρατεύματα και τα τρέπει σε φυγή. **II**. Παθ., αόρ. β' *κατερρήγην [ᾗ]*, με Ενεργ. παρακ. *κατέρρωγα*· καταρρίπτομαι σχιζόμενος, σε Ηρόδ. **2**. πέφτω ή ορμώ προς τα κάτω, ξεσπῶ, λέγεται για καταιγίδα, στον ίδ.· λέγεται για δάκρυα, σε Ευρ.· μεταφ., *ὁ πόλεμος κατερράγη*, σε Αριστοφ. **3**. είμαι σπασμένος σε κομμάτια, *Αἴγυπτος μελάγγαιός τε και καταρρηγνυμένη*, με μαύρο και κατασπαραγμένο έδαφος, σε Ηρόδ.

καταρ-ρῖνάω ή -έω (ρῖνη), λιμάρω, λειαινῶ· μεταφ., *καταρρηνιμένον τι*, λείος, στιλπνός, κομψός, σε Αριστοφ.

καταρ-ρίπτω, μέλ. -ψω, ρίχνω προς τα κάτω, αναποδογυρίζω, συντριβῶ, καταστρέφω, σε Αισχύλ.

κατάρρως, συνηρ. -ρους, ὁ (*καταρρέω*), αυτός που ρέει από το κεφάλι προς τα κάτω με ορμή, συνάχι, σε Πλάτ.

καταρ-ροφέω, μέλ. -ήσω, ρουφῶ ή καταπίνω, σε Ξεν.

καταρρῦναι, απαρ. Παθ. αορ. β' του *καταρρέω*.

καταρρυής, -ές (καταρρέω), αυτός που καταπίπτει, αυτός που πέφτει, σε Σοφ.

κατάρ-ρῦτος, -ον, I. υδρευμένος, ποτισμένος, σε Ευρ. **II.** αυτός τον οποίο έχει μεταφέρει το νερό, προσχωματικός, λέγεται για το δέλτα των ποταμών, σε Ηρόδ.

κατ-αρρωδέω, Ιων. αντί *κατορρωδέω*, φοβάμαι, τρέμω, σε Ηρόδ.

καταρρώξι, -ῶγος, ὅ, ἢ (καταρρήγνυμι), αποκομμένος, απόκρημνος, σε Σοφ. **κατάρσις, -εως, ἢ (καταίρω)**, μέρος στο οποίο κάποιος προσορμίζεται ἢ καταπλέει, σε Θουκ.

κατ-αρτιάω, μέλ. -ήσω, **I.** κρεμά ανάποδα από, εξαρτώ ἢ προσαρτώ, σε Πλούτ. **II.** ρυθμίζω, προσδένω, προσορμίζω, *χρήμα κατηρτημένον*, καλά προσαρμοσμένο ἢ πρόσφορο πράγμα, σε Ηρόδ.

κατ-αρτίζω, μέλ. -ίσω, **I.** διευθετώ, τακτοποιώ εκ νέου, αποκαθιστώ, σε Ηρόδ.· κ. *δίκτυα*, διορθώνω δίκτυα, «μπαλώνω», σε Κ.Δ.· μεταφ., επαναφέρω στο σωστό, στο ίδ. **II.** εφοδιάζω, εξοπλίζω εντελώς· Παθ. παρακ. *κατηρτισμένος*, απόλ., εφοδιασμένος καλά, πλήρης, σε Ηρόδ., Κ.Δ.

κατάρτισις, -εως, ἢ, I. επανόρθωση, σε Κ.Δ. **II.** εκπαίδευση, αγωγή, πειθαρχία, σε Πλούτ.

καταρτιστήρ, -ῆρος, ὅ, αυτός που αποκαθιστά την τάξη, μεσολαβητής, μεσάζοντας, σε Ηρόδ.

κατ-αρτύω, μέλ. -ύσω [ῶ], **I. 1.** προετοιμάζω, παρασκευάζω, ετοιμάζω, λέγεται για το φαγητό, σε Λουκ. **2.** γενικά, εκπαιδεύω, πειθαρχώ, διαπλάθω — Παθ., είμαι εκπαιδευμένος, ασκούμε, σε Σολ., Σοφ. **3.** με απαρ., κ. *μολεῖν*, προκαλώ τον ερχομό του, σε Σοφ. **II.** αμτβ. στη μτχ. παρακ., *κατηρτυκῶς ἰκέτης*, μεταφ., τέλειος ἰκέτης, κάποιος που ἔχει εκτελέσει όλα τα αναγκαία, σε Αισχύλ.

κατάρῦτος, -ον, ποιητ. αντί *κατάρρυτος*, σε Ευρ.

κατ-αρχαιρεσιάζω, μέλ. -σω, νικῶ στις αρχαιρεσίες, ιδίως με ἄνομα μέσα, σε Πλούτ.

καταρχάς, λιγότερο ορθός τύπος αντί *κατ' ἀρχάς*.

κατ-άρχω, μέλ. -ζω, **I. 1.** κάνω έναρξη ενός πράγματος, με γεν., σε Αισχύλ.· *ὁδοῦ κατάρχειν*, οδηγῶ το δρόμο, δείχνω το δρόμο, σε Σοφ.· *σπανίως με αιτ.*, ξεκινῶ κάτι, σε Πλάτ.· με μτχ., ξεκινῶ να κάνω, σε Ξεν. **2.** τιμῶ, σε Ευρ. **II.** Μέσ., **1.** κάνω ξεκίνημα, αρχίζω, ξεκινῶ, ὅπως το Ενεργ., με γεν., στον ίδ., σε Πλάτ.· ἐπίσης με αιτ., σε Ευρ.· απόλ., *κατάρχεται μέλος*, ξεκινῶ, στον ίδ. **2. α)** με θρησκευτική σημασία, ξεκινῶ τις θυσιαστήριες τελετές, *Νέστορ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο*, ο Νέστορας ξεκίνησε (τη θυσία) με το πλύσιμο των χεριῶν και το ράντισμα του κριθαριῦ στο κεφάλι του θύματος, σε Ομήρ. Οδ.· *κατάρχομαι*, ξεκινῶ τη λειτουργία, σε Ευρ.· με γεν., *κατάρχεσθαι τοῦ τράγου*, προετοιμάζω το θύμα, δηλ. το καθαγιάζω για τη θυσία με το να κόψω τα μαλλιά από το μέτωπό του, σε Αριστοφ.· *πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων;* σε Ευρ. **β)** θυσιάζω, σφαγιάζω, στον ίδ. — Παθ., *σὸν κατήρκεται σῶμα*, ἔχει αφιερωθεῖ, στον ίδ. **γ)** ἀλλά, χτυπῶ, πλήττω, σε Πλούτ.

κατα-σβέννυμι ἢ -ύω, μέλ. -σβέσω, **I.** κατασβήνω, καταστέλλω, Λατ. *extinguere*, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.· μεταφ., *ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει;* ποιος θα την αποξηράνει; σε Αισχύλ.· κ. *βοήν, ἔριν*, καταπαύω θόρυβο, σταματῶ τη διαμάχη, σε Σοφ. **II.** Παθ., ἀόρ. *α' κατ-εσβήθην*, με απαρ. Ενεργ. *αορ. β' κατέσβην*, απαρ. *κατα-σβῆναι*, παρακ. Ενεργ. *κατ-έσβηκα*· *καταστέλλομαι*, αναχαίτιζομαι, σε Ηρόδ.· μεταφ., *κλαμάτων πηγαί κατεσβήκασι*, σε Αισχύλ.

κατα-σειώ, μέλ. -σειώσω, **I**. κουνώ, σειώ, τινάζω δυνατά, σε Θουκ. **II**. *κατασειῶσαι τὴν χεῖρα*, κουνώ ή κάνω κίνηση με το χέρι· ομοίως, κ. *τὰ ἰμάτια*, μέσω σινιάλου, σε Πλούτ.· αλλά επίσης, κ. *τῇ χειρὶ*, κάνω νεύμα με το χέρι, χειρονομώ, σε Κ.Δ.· απόλ. *κατασειείν τινί*, κάνω νεύμα σε κάποιον ως ένδειξη να σωπάσει, σε Ξεν.

κατασεύομαι, Παθ., ορμώ προς τα πίσω, με αιτ. *κῶμα κατέσσυτο* (Επικ. αορ. β') *ρέεθρα*, σε Ομήρ. Ιλ.

κατα-σημαίνω, μέλ. -ἄνω, σφραγίζω — Μέσ., έχω κάτι σφραγισμένο, σε Πλάτ.

κατα-σήπω, σαπίζω, αφήνω να σαπίσει, σε Ξεν. — Παθ., αορ. β' *κατ-εσάπην [ἄ]*, Επικ. υποτ. γ' ενικ. -*σαπήη*, με Ενεργ. παρακ. β' *κατα-σέσηπα*, φύομαι σαπισμένος, αποσυντίθεμαι, σαπίζω.

κατ-ασθενέω, μέλ. -ήσω, εξασθενώ, αδυνατίζω, σε Ανθ.

κατ-ασθμαίνω, αγωνίζομαι ασθμαίνοντας ενάντια σε κάτι, με γεν., σε Αισχύλ.

κατα-σιγῶω, μέλ. -ήσομαι, σιωπῶ εντελώς, γίνομαι σιωπηλός, σε Πλάτ.

κατα-σικελίζω **τυρόν**, σικελίζω (δηλ. καταναλώνω) το τυρί (ως υπαινιγμός στους σφετερισμούς τον Λάχητα στη Σικελία), σε Αριστοφ.

κατα-σιτέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., κατατρώγω, τρέφομαι, σε Ηρόδ.

κατα-σιωπάω, μέλ. -ήσομαι, **I**. τηρώ σιωπή σχετικά με ένα ζήτημα, σε Δημ. **II**. *μτβ.*, σωπάζω, ησυχάζω, σε Ξεν. — Μέσ., προκαλώ ησυχία, στον ίδ.

κατα-σκάπτω, μέλ. -πω, σκάβω, καταστρέφω ολοσχερώς, ξεσηκώνω από τα θεμέλια, καταρρίπτω, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ. — Παθ., *οἰκία οἱ κατεσκάφη* (αορ. β'), σε Ηρόδ.

κατασκᾶφή, ή, **I**. κατάρριψη από το έδαφος, ανασκαφή εκ θεμελίων, ισοπέδωση, κατεδάφιση, σε Τραγ. **II**. *γῆς κατασκαφαῖς*, τάφος πολύ βαθιά σκαμμένος στο έδαφος, σε Αισχύλ.· *θανόντων ἐς κατασκαφάς*, δηλ. στον τάφο, σε Σοφ.

κατασκᾶφής, -ές, κατεσκαμμένος, βαθιά σκαμμένος, κ. *οἴκησις*, πολύ βαθιά σκαμμένο οίκημα, δηλ. ο τάφος, σε Σοφ.

κατα-σκεδάन्नῦμι και -ύω, μέλ. -σκεδάσω [ἄ], **I**. **1**. διασκορπίζω ή περιχύνω, *τικατά τινος*, σε Αριστοφ.· επίσης, *τί τινος*, σε Δημ. κ.λπ. **2**. κ. *φήμην*, διαδίδω φήμη εναντίον κάποιου, σε Πλάτ. **3**. Μέσ., περιχύνω ή ραντίζω τριγύρω, σε Ξεν.

κατασκελλομαι, Παθ., γίνομαι σκελετός, ξεραίνομαι, μαραίνομαι, φθίνω, σε Αισχύλ.· ομοίως στον Ενεργ. παρακ. *κατέσκληκα* και υπερσ. *κατεσκήκει*, σε Βάβρ.

κατασκεπέτομαι, μεταγεν. τύπος -κατασκοπέω, βλ. αυτ.

κατα-σκευάζω, μέλ. -σκευάσω· **1**. εξοπλίζω ή εφοδιάζω πλήρως, σε Δημ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ξεν. — Παθ., *σκηνή χρυσῶ κατεσκευασμένη*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2**. ετοιμάζω, φτιάχνω, δημιουργώ, στον ίδ., σε Πλάτ. κ.λπ.· *απ' όπου*, προετοιμάζω, ρυθμίζω, τακτοποιώ, *δημοκρατίαν*, σε Ξεν.· *σμπόσιον*, σε Πλάτ. κ.λπ. — Μέσ., ετοιμάζω για τον εαυτό μου, ιδίως, ανοικοδομώ οικία και την εξοπλίζω, σε Θουκ.· *συσκευάζω*, επίσης αντίθ. προς το *ἀνασκευάζεσθαι*, σε Ξεν. **3**. λέγεται για δόλιες συναλλαγές, απατηλές ενέργειες, *παρασκευάζω*, επινοώ, στον ίδ. κ.λπ.· λέγεται για πρόσωπα, δωροδοκώ, εξαγοράζω, σε Αριστ. **4**. **α)** καθιστώ τέτοιου είδους, με δεύτερη αιτ., *εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορα τίνα κατασκευάζεις*, εκτός και αν καταστήσει το Γοργία ένα είδος Νέστορα, σε Πλάτ.· **β)** επίσης, αναπαριστώ ως τέτοιο, κ. *τινὰ πάροινον*, σε Δημ. **5**. στους Λογικούς, **α)** «οικοδομώ» ένα επιχείρημα, σε

Αριστ. β) απόλ. στη Μέσ., καθιστώ έτοιμο να πράξει, *ώς πολεμήσοντες*, σε Θουκ.· *ώς οίκησων*, σε Ξεν.

κατασκευάσμα, -ατος, τό, Ι. αυτό που προετοιμάζεται να φτιαχτεί, οικοδόμημα, κατασκευή, κτίριο, κτίσμα, σε Δημ. **ΙΙ.** εξεύρημα, επινόημα, μηχανήμα, στον ίδ.

κατασκευασμός, ό, επινόηση, τέχνασμα, σε Δημ.

κατασκευαστέον, αυτό που πρέπει να κατασκευαστεί ή να φτιαχτεί, σε Ξεν.

κατα-σκευή, ή, Ι. προπαρασκευή, *έν κατασκευή τοῦ πολέμου*, σε προετοιμασία, σε Θουκ.· εξοπλισμός των πλοίων, των μηχανών κλπ., στον ίδ. **ΙΙ.** οποιοδήποτε είδος επίπλου που παραμένει σταθερό, αντίθ. προς αυτό που είναι κινητό (*παρασκευή*), κτίρια, εντοιχισμένες εγκαταστάσεις, στον ίδ.· αλλά επίσης, όπως το *παρασκευή*, οποιοδήποτε έπιπλο, σε Ηρόδ., Θουκ. **ΙΙΙ.** κατάσταση, σύσταση, δομή, κατασκευή ενός πράγματος, σε Ευρ., Πλάτ. **ΙV.** κόλπο, τέχνασμα, μηχανή, σε Αισχίν.

κατ-ασκέω, μέλ. -ήσω, ασκώ πολύ· *μτχ. Παθ. παρακ. κατησκημένος*, κανονικός, ομαλός, ασκητικός, σε Πλούτ.

κατα-σκηνάω, μέλ. -ήσω = *κατασκηνόω*, σε Ξεν.

κατα-σκηνόω, μέλ. -ώσω, στήνω επί τόπου κατασκήνωση ή σκηνή, στρατοπεδεύω, καταλύω, σε Ξεν.· γενικά, ξεκουράζομαι, τοποθετούμαι, αναπαύομαι.

κατασκήνωμα, -ατος, τό, κάλυμμα, βέλο, πέπλο, σε Αισχύλ.

κατασκήνωσις, -εως, ή, στρατοπέδευση· λέγεται για πουλιά, τόπος ανάπαυσης και διαμονής, φωλιά, σε Κ.Δ.

κατα-σκήπτω, μέλ. -ψω, **Ι.** εφορμώ προς τα κάτω ή πέφτω πάνω, με *δοτ.*, λέγεται για την αστραπή και τις θύελλες, σε Ηρόδ.· λέγεται για τη θεϊκή οργή, στον ίδ.· λέγεται για την πανούκλα, σε Θουκ.· *σπανίως, κατασκήψαί τινα*, πέφτω σε κάποιον, σε Ευρ. **ΙΙ.** *κ. λιταίς*, μαίνομαι ή ζητώ επίμονα με προσευχές, σε Σοφ.

κατα-σκιάζω, μέλ. -σκιάσω, *συνηρ. -σκιῶ*, επισκιάζω, επικαλύπτω, σε Ησίοδ.· *κ. κόνει*, θάβω κάποιον, σε Σοφ.

κατα-σκιάω, ποιητ. αντί *κατασκιάζω*, *παρατ. κατ-εσκίαον*, σε Ομήρ. Οδ.

κατά-σκιος, -ον (σκιά), Ι. σκιασμένος ή καλυμμένος με κάτι, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αισχύλ. **ΙΙ.** *μτβ.*, αυτός που επισκιάζει, σε Αισχύλ., Ευρ., Αριστοφ.

κατα-σκοπέω, μέλ. -σκέψομαι, *αόρ. α' -εσκεψάμην*· παρατηρώ από κοντά, παρακολουθώ, κατασκοπεύω, σε Ευρ.· *κάνω αναγνώριση εδάφους*, σε Ξεν.· επίσης στη Μέσ., στον ίδ.

κατασκοπή, ή, κοντινή παρακολούθηση, κατασκοπεία, σε Σοφ., Ευρ.· *ἐπικατασκοπή, κατασκοπήs ἔνεκα*, σε Ξεν.

κατά-σκοπος, ό, αυτός που παρατηρεί, κατάσκοπος, ανιχνευτής, σε Ηρόδ., Ευρ.· στον Θουκ., πρόσωπο που στελνόταν για να ανιχνεύσει και να αναφέρει πίσω όσα είδε, επιθεωρητής.

κατα-σκόπτω, μέλ. -σκόψομαι, *κάνω αστεία εις βάρος κάποιου*, αστειεύομαι, κοροϊδεύω, σε Ηρόδ.

κατα-σμικρίζω, μέλ. -σω, υποβιβάζω, υποτιμώ, σε Αριστ.

κατα-σμούχω[ῶ], μέλ. -ζω, σιγοκαίω, καίω σε σιγανή φωτιά, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *μεταφ. λέγεται για την αγάπη*, σε Θεόκρ.· στην Παθ. λέγεται για τον εραστή, κατακαίομαι, μαραίνομαι, στον ίδ.

κατα-σοφίζομαι, μέλ. -ίσομαι, *αποθ.*, κατακτώ μέσω σοφισμάτων ή σοφιστειών, νικώ στην εξυπνάδα, υπερτερώ στο πνεύμα, σε Λουκ.· επίσης ως Παθ., *ξεγελιέμαι με τεχνάσματα*, στον ίδ.

κατ-ασπάζομαι, μέλ. -άσομαι, αποθ., εναγκαλίζομαι, σε Πλούτ.

κατα-σπᾶράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, ξεσχίζω, κόβω σε κομμάτια, σε Αριστοφ.

κατα-σπᾶτάλλω, ζω με σπατάλη, ακόλαστα και άσωτα, σε Ανθ.

κατα-σπάω, μέλ. -άσω [ᾶ], **I.** τραβῶ ή φέρνω προς τα κάτω, κ. τὰς νῆας, ρυμουλκῶ καράβια προς τη θάλασσα, καθέλκω, σε Ηρόδ.: κ. σημεῖα, κατεβάζω τις σημαίες (ως ένδειξη ήττας), σε Θουκ.: κ. τινὰ ἀπὸ τοῦ ἵππου, σε Ξεν. **II.** πίνω μονορούφι ή καταπίνω μονομιάς, Λατ. deglutire, σε Αριστοφ.

κατα-σπείρω, μέλ. -σπερῶ, **I. 1.** σπέρνω κάτι πυκνά· μεταφ., ἀνίαςκ., «σπέρνω σοδειά από στενοχώριες», σε Σοφ. **2.** γεννῶ, τέκνα, σε Ευρ. **II.** διασκορπίζω, διαχέω, όπως στη σπορά, με γεν., σε Πλούτ. **III.** πασπαλίζω, διασιτίζω, σε Ανθ.

κατάσπεισις, -εως, ή, αυτο-αφοσίωση, σε Πλούτ.

κατα-σπένδω, μέλ. -σπείσω, **I.** χέω ως σπονδή, Λατ. libare, σε Ευρ., Αριστοφ.: ἀπόλ., χύνω προσφέρω σπονδές, σε Ηρόδ. **II.** με αιτ., κ. τινὰ δακρύοις, τιμῶ, αποδίδω τιμές μέσω προσφοράς δακρύων, σε Ευρ.: κ. τινά, θρηνῶ με δάκρυα, σε Ανθ. **III.** καθαγιαζώ, σε Πλούτ., Ανθ.

κατα-σπέρχω, μέλ. -ζω, κατεπείγω, σε Αριστοφ.: ἀπόλ., κατασπέρχον, επείγον, αυτό που πιέζει, σε Θουκ.

κατα-σπεύδω, μέλ. -σω, πιέζω, βιάζω, παρακινῶ ή σπεύδω, επιταχύνω, σε Αισχίν.

κατα-σποδέω, μέλ. -ήσω, ρίχνω στη σκόνη — Παθ., μτχ. παρακ.

κατεσποδημένοι, σε Αισχύλ.

κατα-σπουδάζομαι, αποθ., με αόρ. α' και Παθ. παρακ., είμαι πολύ σοβαρός ή ευσυνειδητος, ειλικρινής, σε Ηρόδ.: οὐδαμῶς κατεσπουδασμένος ἀνήρ, στον ίδ.

κατα-στάζω, μέλ. -ζω· **I.** λέγεται για πρόσωπα, **1.** αφήνω να πέσουν σταγόνες από, χύνω από πάνω, ρίχνω από πάνω, τί τινος, σε Ευρ. **2.** με δοτ. πράγμ., μαστιζομαι από κάτι, νόσω κ. πόδα, έχοντας το πόδι του να «στάζει» από τον πόνο, σε Σοφ.: κ. ἀφρῶ, στάζω αφρούς, σε Ευρ. **II.** λέγεται για υγρό, **1.** αμτβ., στάζω, πέφτω σε σταγόνες, κυλάω στάλα-στάλα, σε Ευρ., Ξεν. **2.** μτβ., περιβρέχω, υγραίνω, ἰδρῶς καταστάζει δέμας, σε Σοφ.

κατα-στᾶθεις, μτχ. Παθ. αορ. α' του καθίστημι.

κατα-στᾶσιάζω, μέλ. -άσω, **I.** σχηματίζω αντίπαλη φατρία στο πολίτευμα, σε Πλούτ. **II.** Παθ., αντιτιθεμαι στασιαστικῶς ή καταβάλλομαι, σε Ξεν., Δημ.

κατά-στᾶσις, -εως, ή, **I. 1.** μτβ., εγκατάσταση, διορισμός, καθορισμός, τοποθέτηση, εγκαθίδρυση, σε Αισχύλ., Δημ.: δαιμόνων κατ., η διαταγή τους, σε Ευρ. **2.** διορισμός αρχόντων, σε Πλάτ. **3.** προσαγωγή πρεσβευτών μπροστά στη βουλή ή στη σύγκλητο, παρουσίαση, εισήγηση, υπόδειξη, σε Ηρόδ. **4.** κ. ἐγγυητῶν, παροχή της εγγύησης κάποιου, η παρουσίασή της, σε Δημ. **5.** καθησύχαση, ηρεμία, σε Αριστ. **II.** αμτβ., σταθερότητα, όρθια στάση, εμμονή, σταθερότητα, σε Σοφ. **2.** κατάσταση, περίσταση, συνθήκη, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **3.** εγκατάσταση, κατασκευή, σύστημα, σε Ηρόδ., Πλάτ.

καταστᾶτέον, ρημ. επίθ. του καθίστημι, αυτό που πρέπει να καθορισθεί, σε Πλάτ., Ξεν.

καταστάτης[ᾶ], -ου, ό (καθίστημι), ιδρυτής, θεμελιωτής, επανορθωτής, σε Σοφ.

καταστᾶτικός, -ή, -όν (καθίστημι), κατάλληλος προς καταπράυνση· τὸ κ., ικανότητα προς καταπράυνση, λέγεται για μουσική, σε Πλούτ.

κατα-στεγάζω, μέλ. -σω, σκεπάζω με στέγη, σε Ηρόδ., Πλάτ.

καταστέγασμα, -ατος, τό, σκέπασμα, στέγη, κάλυμμα, σε Ηρόδ.

κατά-στεγος, -ον (στέγη), καλά στεγασμένος, καλυμμένος εντελώς, σε Ηρόδ., Πλάτ.

κατα-στείβω, μέλ. -ψω, καταπατώ, καταθλίβω, κ. *πέδον*, πατώ το έδαφος, σε Σοφ.

κατα-στείχω, μέλ. -ζω = *κατέρχομαι*, σε Ανθ.

κατα-στέλλω, μέλ. -σελῶ, **I.** διευθετώ, βάζω σε τάξη, σε Ευρ. **II.** κατεβάζω, χαμηλώνω, υποβιβάζω, σε Ευρ., Κ.Δ.

κατα-στένω, στενάζω πολύ, κλαίω ή θρηνώ, *τινά*, σε Σοφ., Ευρ.· *ὑπέρ τινος*, σε Ευρ.

κατα-στεφανόω, μέλ. -ώσω, στεφανώνω, σε Ανθ.

καταστεφής, -ές, στεφανωμένος, σε Σοφ.· λέγεται για ικευτικά κλαδιά, περιπλεγμένος με μαλλί, σε Ευρ.

κατα-στέφω, μέλ. -ψω, διακοσμώ με στεφάνια, στεφανώνω, περιτυλίγω, σε Ευρ.· κ. *νεκρόν* (με σπονδές), στον ίδ.· κ. *τινά*, τον ικετεύω, στον ίδ. — Παθ., απαρ. παρακ. *κατεστέφθαι*, σε Αισχίν.

κατάστημα, -ατος, τό (καθίσταμαι), κατάσταση υγείας, σε Πλούτ.

καταστηματικός, -ή, -όν, ευσταθής, ατάραχος· ήρεμος, γαλήνιος, σε Πλούτ.

κατα-στίζω, μέλ. -ζω, καλύπτω με στίγματα.

κατάστικτος, -ον, καλυμμένος με στίγματα, σημαδεμένος, πιτσιλωτός, σε Ευρ.

καταστιλβόομαι, Παθ., γίνομαι λαμπρός, στιλπνός, σε Γρηγ.

κατα-στίβω, μέλ. -ψω, **I.** στέλνω λάμψη, καταυγάζω, ακτινοβολώ, *σέλας*, σε Όμηρ. **II.** αμτβ., ακτινοβολώ δυνατά, σε Ανθ.

κατα-στονᾶχέω, μέλ. -ήσω, θρηνώ με στεναγμούς, σε Ανθ.

καταστορέννυμι, μτχ. θηλ. *καστορνῦσα* (όπως αν προερχόταν από *καταστόρνυμι*)· μέλ. -στορέσω· **I.** ξαπλώνω πάνω σε ή καλύπτω με κάτι, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** απλώνω από πάνω, σε Ομήρ. Οδ. **III.** ρίχνω κάτω, στρώνω χάρω, σε Ηρόδ.· *καταστ. κύματα*, Λατ. *sternere aequor*, σε Ανθ.

κατα-αστράπτω, μέλ. -ψω, **I.** εξακοντίζω αστραπές, *κατὰ τόπον*, σε κάποιο μέρος, σε Σοφ.· *απόλ.*, *καταστράπτει*, αστράπτει, σε Πλούτ. **II.** μτβ., χτυπώ με αστραπή, αστραποβολώ, *τὰς ὄψεις*, στον ίδ.

κατα-στράτοπεδεύω, μέλ. -σω, **I.** τοποθετώ σε στρατόπεδα, στρατοπεδεύω, σε Ξεν.· τοποθετώ στόλο σε ασφαλή θέση, στον ίδ. **II.** Μέσ., χωρίζω σε στρατούς, στρατωνίζω, στον ίδ.

κατα-στρέφω, μέλ. -ψω, **I.** καταρρίπτω, ποδοπατώ, σε Όμηρ. Ύμν.· αναγυρίζω το έδαφος, σε Ξεν. **II. 1.** αναταράσσω, ανατρέπω, φθείρω, σε Αριστ. **2.** Μέσ., υποτάσσω τον εαυτό μου, υποδουλόνομαι, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *κατεστρέψατο ές φόρου άπαγωγήν*, τους υπέταξε και τους κατέστησε υποτελείς, σε Ηρόδ.· ομοίως, *Ίωνήν κατεστρέψατο δασμοφόρον εΐναι*, στον ίδ. **3.** Παθ., στον άορ. *α΄* και παρακ., υποδουλόνομαι, στον ίδ.· *άκούειν σοῦ κατέστραμμαί*, είμαι αναγκασμένος να ακούω, σε Αισχύλ.· *αλλά ο Παθ.* παρακ. χρησιμ. επίσης με σημασία Μέσ., σε Ηρόδ., Δημ. **III.** επιστρέφω, επαναφέρω, *κατέστρεψε λόγους εις φιλανθρωπίαν*, σε Αισχίν. **IV.** ολοκληρώνω, φέρνω εις πέρας, σε Αισχύλ.· *απόλ.*, έρχομαι σε πέρας, τελειώνω, λήγω, σε Πλούτ. **V.** συστρέφω, στρίβω· μεταφ., *λέξις κατεστραμμένη*, πυκνό περιοδικό ύφος, αντίθ. προς το χαλαρό και ρέον ύφος (*είρομένη*), σε Αριστ.

κατα-στρηγιάω, φέρομαι ακόλαστα έναντι κάποιου, *τινός*, σε Κ.Δ.

καταστροφή, ἡ (καταστρέφω), I. 1. ανατροπή, κατάλυση, σε Αισχύλ. **2.** υποταγή, υποδούλωση, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** ξαφνική στροφή ή τέρμα, κλείσιμο, απόληξη, περάτωση, σε Αισχύλ.· λέγεται για το θάνατο, σε Σοφ., Θουκ.· στο θεατρικό δράμα, η στροφή της δραματικής πλοκής απ' την οποία ξεκινά η λύση του δράματος, σε Λουκ.

κατάστρωμα, -ατος, τό, αυτό που απλώνεται· στο πλοίο, το κατάστρωμα, σε Ηρόδ., Θουκ.· *οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων*, οι ναύτες, αντίθ. προς τους κωπηλάτες, σε Θουκ.

κατα-στρώννυμι και -ύω· μέλ. -*στρώσω*, Παθ. αόρ. α' -*εστρώθην*· στρώνω κάτω, απλώνω καταγής, σε Ευρ., Ξεν. — Παθ., *κατέστρωντο οἱ βάρβαροι*, σε Ηρόδ.

κατα-στῦγέω, μέλ. -*ήσω*, αόρ. β' *κατέστῦγον*· κατατρομάζω, φρικιάζω, αηδιάζω, απεχθάνομαι, σε Όμηρ.

κατα-στύφελος[ῦ], -ον, πολύ τραχύς ή απότομος, σε Ησιόδ.

καταστύφω[ῦ], καθιστώ κάτι στυφό ή ξινό — Παθ., *μτχ. παρακ. τὸ κατεστυμμένον*, ξινότητα, στυφότητα, τραχύτητα, σε Πλούτ.

κατα-στωμύλλομαι, αποθ., φλυαρώ· *μτχ. παρακ. κατεστωμυλμένος*, φλύαρος, σε Αριστοφ.

κατα-σύρω[ῦ], μέλ. -*σύρω*, αόρ. α' -*έσύρα*· **1.** τραβώ προς τα κάτω, ερημώνω, καταστρέφω, διαρπάζω, σε Ηρόδ. **2.** σύρω προς, σε Κ.Δ.

κατα-σφάζω, έπειτα -**σφάττω**· μέλ. -*ζω*, σφαγιάζω, φονεύω, σε Ηρόδ. — Παθ., αόρ. β' *κατεσφάγην [ᾗ]*, σε Τραγ.

κατα-σχεθεῖν, *απαρ. του κατέσχεθον*, ποιητ. αορ. β' του *κατέχω*· **I.** κρατώ πίσω, αναχαιτίζω, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.· *κάσχεθε* (Επικ. αντί *κατέσχεθε*), σε Ομήρ. Ιλ. **II.** *αμτβ., Θορικόνδε κατέσχεθον*, σταμάτησαν πορευόμενοι στους Θουρίους, σε Ομηρ. Ύμν.

κατάσχετος, -ον, ποιητ. αντί *κάτοχος*, αυτός που κρατιέται πίσω, σε Σοφ.

κατα-σχηματίζω, μέλ. Αττ. -*ιῶ*, πλάθω ή ντύνω με συγκεκριμένο τρόπο εμφάνισης, σε Ισοκρ., Πλούτ. — Μέσ. ή Παθ., *συμμορφώνομαι*, σε Πλούτ.

κατα-σχίζω, μέλ. -*σχίσω*, σχίζω κάτι εντελώς, κατακόπτω, διαχωρίζω, σε Αριστοφ. — Μέσ., *κατεσχίσω τὸ ράκος*, στον ίδ.· *κατασχ. τὰς πύλας*, τις ανοίγω βίαια, σε Ξεν.

κατα-σχολάζω, μέλ. -*σω*, διέρχομαι άπρακτος τον καιρό μου, *χρόνου τι κ.*, καθυστερώ κάτι πάρα πολύ (για μεγάλο χρονικό διάστημα), σε Σοφ.

κατασχόμενος, *μτχ. Μέσ. αορ. β'*, με Παθ. σημασία, βλ. [κατέγω](#) Γ II.

κατασχωμέν, *πληθ. υποτ. αορ. β'* του *κατέχω*.

κατα-σώχω, τρίβω σε κομμάτια, αλέθω, κοπανίζω, σε Ηρόδ.

κατατάκω[ᾱ], Δωρ. αντί *κατατήκω*.

κατατάμνω, Ιων. και Δωρ. αντί *κατατέμνω*.

καταταῖνώ[ῦ], *καταταίνω*, σε Ομηρ. Ύμν.

κατα-τάσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -*ζω*, **I. 1.** βάζω σε τάξη, τακτοποιώ, παρατάσσω, *τὴν στρατιάν*, σε Ξεν. **2.** διορίζω, ορίζω, *ἐπὶ τι*, να κάνω κάτι, σε Δημ. **II.** *κατατάξεσθαί τινι*, συνεννοούμαι με κάποιον, στον ίδ.

κατα-τεθνεώς, Επικ. -**ηώς**, *μτχ. παρακ. του καταθνήσκω*.

κατατέθηκα, *παρακ. του καταθνήσκω*.

κατα-τείνω, μέλ. -*τενῶ*, αόρ. α' -*έτεινα*, *παρακ. -τέτακα*· **I. 1.** τεντώνω ή σφίγγω σφιχτά, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· *κ. τὰ ὄπλα*, τεντώνω τα καλώδια, σε Ηρόδ. **2.** τεντώνω ώστε να βασανίσω, σε Δημ. κ.λπ. **3.** εκτείνω ή σύρω σε ευθεία, σε Ηρόδ. **4.** κρατώ σφιχτά τεντωμένο προς τα κάτω, σε Πλούτ. **II.** *αμτβ., εκτείνομαι*· απ' όπου, **1.** τεντώνομαι ή εκτείνομαι κατευθείαν προς σε,

Λατ. *tendere*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *ἀπόλ.*, εκτείνω, σε Ηρόδ. **2.** *αγωνίζομαι* εναντίον κάποιου, είμαι ορμητικός, *αγωνίζομαι με συνέπεια*, σε Ευρ., Ξεν· *μτχ. αορ. α΄*, με όλη μου τη δύναμη, *λέγωκατατείνας*, σε Πλάτ.

κατα-τέμνω, μέλ. *-τεμῶ*, αορ. β΄ *-κατέτᾶμον*· κόβω σε κομμάτια, κομματιάζω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ευρ. — Παθ., *τελαμῶσι κατατετμημένοις*, με συνηθισμένους κομμένους επιδέσμους, σε Ηρόδ.· *σπλάγχνα κατατετμημένα*, σε Αριστοφ. **2.** *κ. χώραν ἐς διώρυχας*, κατακόπτω αυτήν με τάφρους και διώρυγες, σε Ηρόδ.· *κατετέμνηντο τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν*, σε Ξεν. **3.** με διπλή αιτ., *κ. τινὰ καττύματα*, κόβοντάς τον σε λωρίδες, σε Αριστοφ. — Παθ., *κατατμηθεῖν λέπαδνα*, μακάρι να κοπῶ σε κομμάτια, στον ίδ. **4.** *κ. τὸν Πειραιᾶ*, τον ρυμοτόμησε, τον χώρισε βάσει σχεδίου ανοικοδόμησης, σε Αριστ. — Παθ., *ἡ πόλις κατατέμνηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας*, έχει τραβηγμένες τις οδούς της σε ευθεία διάταξη, σε Ηρόδ. **5.** κόβω σε βάθος, ανοίγω στη γη, *κατετέμνηντο τάφροι*, υπήρχαν κομμένα χαντάκια, σε Ξεν.

κατα-τήκω, Δωρ. *-τάκω [ᾶ]*, μέλ. *-τήζω*, **I.** μτβ., λιώνω, αποσυνθέτω, κάνω να ξεπέσει, σε Ηρόδ. **II.** Παθ. με Ενεργ. παρακ., *κατατέτηκα*, τήκομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι, αφανίζομαι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.

κατα-τίθημι, μέλ. *-θήσω*, αορ. β΄ *κατ-έθην*· Επικ. τύποι, πληθ. *κάτ-θεμεν, κάτ-θετε, κάτ-θεσαν*, απαρ. *κατ-θέμεν*, α΄ πληθ. υποτ. *κατα-θείομεν* (αντί για *κατα-θῶμεν*) — **I.** **1.** Μέσ., *κατ-θέμεθα, κατ-θέσθην*, μτχ. *καταθείομαι*· υποτ. αντί για *καταθῶμαι*, μτχ. *κατ-θέμενος*· θέτω, τοποθετώ ή απλώνομαι, σε Όμηρ. **2.** καταθέτω ή προβάλλω ως βραβείο, σε Ομήρ. Οδ.· *κ.τι ἐς μέσον*, καταβάλλω, βάζω στη μέση, δηλ. προς κοινή χρήση, σε Ευρ.· *ἀλλά, ἐς μέσον Πέρσῃσι κ. τὰ πρήγματα*, μεταδίδω στους Πέρσες την εξουσία, παρέχω σ' αυτούς μέρος της εξουσίας, σε Ηρόδ. **3.** *καταβάλλω ως πληρωμή, αποπληρώνω*, στον ίδ., σε Αριστοφ. κ.λπ.· *εκπληρώνω υπόσχεση, ἃ δ' ὑπέσχεό ποτ' καταθήσεις*, σε Σοφ. **4.** τοποθετώ, θέτω, σε Θεόγν., Ηρόδ.· ομοίως στη Μέσ., βλ. παρακ. **II.** **1.** **4.** **II.** **1.** Μέσ., *καταθέτω, βάζω κατά μέρος για τον εαυτό μου*, Λατ. *deponere*, λέγεται για όπλα ή ρούχα, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** **α)** μεταφ., *βάζω τέλος σε, κανονίζω, τελειώνω, τακτοποιώ, τὸν πολέμον*, σε Θουκ. **β)** *βάζω κατά μέρος, συμπεριφέρομαι απερίσκεπτα*, σε Ξεν. **3.** *βάζω σε κάποιον τόπο*, σε Ησίοδ. κ.λπ.· λέγεται για τους νεκρούς, *θάβω*, σε Ομήρ. Οδ. **4.** *καταθέτω για τον εαυτό μου, αποθέτω* (βλ. ανωτ. **I.** **4.**), στο ίδ. κ.λπ.· μεταφ., *κατατίθεσθαι κλέος*, θησαυρίζω δόξα, σε Ηρόδ.· *χάριτα ή χάριν κατατίθεσθαί τινι ή πρὸς τινα*, θησαυρίζω ευγνωμοσύνη ή εύνοια, Λατ. *collocare gratiam apud aliquem*, στον ίδ. κ.λπ.· ομοίως, *εὐεργεσίαν κ.*, σε Θουκ. κ.λπ. **5.** **α)** *εναποθέτω σε μέρος ασφαλές*, στον ίδ., σε Ξεν. **β)** *αποθέτω στη μνήμη ή ως ανάμνηση*, σε Θεόγν., Πλάτ.

κατα-τιλάω, μέλ. *-ήσω*, βρωμίζω ολόγυρα, με γεν., σε Αριστοφ.

κατα-τιτρώσκω, μέλ. *-τρώσω*, πληγώνω καίρια, σε Ξεν.

κατα-τοκίζω, ωθῶ στην επαιτεία μέσω τοκογλυφίας — Παθ., *εξωθούμαι στην επαιτεία μ' αυτό τον τρόπο*, σε Αριστ.

κατατομή, ή (κατατέμνω), εγχάραξη, τομή, αυλάκι, αντίθ. προς την πραγματική περιτομή, σε Κ.Δ.

κατα-τοξεύω, μέλ. *-σω*, τοξεύω, βάλλω εναντίον κάποιου με τόξα, πλήττω θανάσιμα, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

κατατρᾶγειν, απαρ. αορ. β΄ του *κατατρώγω*.

κατα-τραυματίζω, Ιων. **-τρωματίζω**, μέλ. Αττ. *-ιῶ*, καλύπτω με τραύματα, σε Ηρόδ., Θουκ.· λέγεται για πλοία, *κατατρυπῶ*, αχρηστεύω ολοκληρωτικά, σε Θουκ.

κατατρέχω, μέλ. -δράμοῦμαι, αόρ. β' *κατ-έδράμον*. **I. 1.** τρέχω προς, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** λέγεται για ναυτικούς, προσορμίζομαι, αποβιβάζομαι βιαστικά, σε Ξεν.· μεταφ., κ. *ἄστν*, έρχομαι σε λιμάνι, σε Πίνδ. **II.** μτβ., κατατρέχω, αφανίζω, ερημώνω, *χώραν*, σε Θουκ.

κατα-τρίβω[ῖ], μέλ. -ψω, παρακ. -*τέτριφα*. τρίβω πολύ, φθείρω· απ' όπου, **1.** λέγεται για ρούχα, φθείρομαι, σε Θεόγν., Πλάτ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αποδυναμώνω, εξουθενώνω, σε Θουκ. — Παθ., είμαι αρκετά εξαντλημένος, σε Αριστοφ., Ξεν. **3.** λέγεται για χρόνο, δαπανώ, διέρχομαι, διατρίβω, Λατ. *diem terere*, σε Δημ., Αισχίν.· κ. *τὸν βίον*, χρησιμοποιοῦ εντελώς, σε Ξεν.· ομοίως στον Παθ. παρακ., *περνῶ ὅλο τον χρόνο μου, κατατέτριμμαι στρατευόμενος*, στον ίδ. **4.** λέγεται για περιουσία, διασπαθίζω, κατασπαταλώ, στον ίδ.

κατα-τρίζω, σκληρίζω ή τσιρίζω δυνατά, σε Βατραχομ.

κατα-τρύζω, φλυαρώ εναντίον κάποιου, *τινός*, σε Ανθ.

κατα-τρύχω[ῖ], μέλ. -ζω, εξουθενώνω, εξαντλώ, σε Όμηρ., Θεόκρ. — Παθ., *καταπρυχόμενοι*, σε Ευρ.

κατατρύω, = το προηγ. — Παθ., απαρ. παρακ. *κατατετρῦσθαι*, σε Ξεν.

κατα-τρώγω, μέλ. -*τρώζομαι*, αόρ. β' *κατ-έτρώγον*, ροκανίζω, μασουλώ, τραγανίζω σε κομμάτια, κατατρώγω, σε Αριστοφ.· με γεν., σε Πλούτ.

κατατρωματίζω, Ιων. αντί *κατατραυμ-*.

κατα-τυγχάνω, μέλ. -*τεύζομαι*, επιτυγχάνω τον σκοπό μου, είμαι επιτυχημένος, σε Δημ.

κατ-αυγάζω, μέλ. -σω, φωτίζω — Μέσ., ατενίζω προς κάτι, σε Ανθ.

καταυγασμός, ὁ, δυνατός φωτισμός, ισχυρή λάμψη, σε Πλούτ.

κατ-αυδάω, μέλ. -*ήσω*, ομιλώ, λέω φανερά, κηρύττω δημόσια, σε Σοφ.

κατ-αυλέω, μέλ. -*ήσω*, **I.** παίζω τον αυλό σε κάποιον, *τινός*, σε Πλάτ. —

Παθ., λέγεται για πρόσωπα, παίζοντας για λογαριασμό κάποιου, στον ίδ. —

Παθ., αντηχώ με τον ήχο του αυλού, σε Πλούτ. **II.** με αιτ. προσ., καταβάλλω με το παίξιμο του αυλού· γενικά, αφήνω άφωνο, εξουδετερώνω, σε Ευρ.

κατ-αυλίζομαι, αόρ. α' *κατηυλίσθην*, έπειτα *κατηυλισάμην*· αποθ.· βρίσκομαι υπό την προστασία σπιτιού, κάτω από σκηνή, σε Σοφ., Ευρ.

κατ-αυχέω, μέλ. -*ήσω*, υπερηφανεύομαι για κάτι, με δοτ., σε Αισχύλ.

κατα-φάγειν, λειτουργεί ως αόρ. β' του *κατ-εσθίω*, **1.** καταβροχθίζω, κατατρώω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.** καταναλώνω, δαπανώ στο φαγητό, αφανίζω, κατασπαταλώ, σε Ομήρ. Οδ., Αισχίν.

κατα-φαίνω, μέλ. -*φάνῶ*, **I.** φανερώνω, καθιστώ γνωστό, σε Πίνδ. **II.** Παθ.,

μέλ. -*φάνήσομαι*, αόρ. β' *κατ-εφάνην [ᾶ]*, γίνομαι ορατός, εμφανίζομαι, σε

Όμηρ., Ηρόδ. **2.** είμαι αρκετά σαφής ή απλός, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν*, ήταν φανερό στο Δάρειο ότι έκανε τεχνάσματα, σε Ηρόδ.

καταφάνης, -ές, **1.** πολύ καθαρά ορατός, ολοφάνερος, σε Ξεν.· *έν καταφανεί*, σε ανοιχτό πεδίο, στον ίδ. **2.** πασιδήλος, εμφανής, πρόδηλος, *καταφανές ποιείν* ή *ποιεῖσθαί τι*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *καταφανέστερος εἶναι κακουργῶν*, σε Θουκ.· επίρρ. -*νῶς*, εμφανώς, ολοφάνερα, ξεκάθαρα, σε Αριστ.· *καταφανέστερον ἢ ὥστε λανθάνειν*, υπερβολικά φανερά για να ξεφύγει την ανίχνευση, σε Θουκ.

κατάφαρκτος, -ον = *κατάφρακτος*.

κατα-φαρμάκεύω, μέλ. -σω, αλείφω με φάρμακα ή φυλαχτά, μαγεύω, σαγηνεύω, καταθέλω, σε Πλάτ.

κατα-φαρμάσσω, μέλ. -ζω, θέλω με φάρμακα, σε Ηρόδ.

κατα-φάτιζω, μέλ. -σω, διαμαρτύρομαι, υπόσχομαι και βεβαιώνω, σε Πλούτ.

κατα-φαιλίζω, μέλ. -σω, καταφρονώ, περιφρονώ, σε Πλούτ.

κατα-φερής, -ές (φέρομαι), I. κατηφορικός, *εὔτε ἂν κ. γίνηται ὁ ἥλιος*, όταν ο ἥλιος κοντεύει στη δύση του, σε Ηρόδ.: λέγεται για το έδαφος, κλίνοντας κατωφερικά, Λατ. *declivis*, σε Ξεν. **II.** με ροπή προς, Λατ. *proclivis, pronus*, *πρὸς οἶνον*, σε Πλούτ.

κατα-φέρω, μέλ. *κατ-οίσω*, Επικ. *-οίσομαι*. **I. 1.** φέρνω προς τα κάτω, *ἄχος με κατοίσει Αἴδος εἴσω*, η λύπη θα με οδηγήσει στον τάφο, σε Ομήρ. Ιλ.: *καταφέρω ποδὸς ἄκμάν*, κατεβάζω το πόδι μου, σε Αισχύλ. — Παθ., μεταφέρομαι προς τα κάτω στο ποτάμι, λέγεται για τη χρυσόσκονη, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για καταιγίδα, *οδηγῶ πλοία στη στεριά*, σε Θουκ. **3.** πληρώνω κάτι τοις μετρητοῖς, σε Πλούτ. **4.** Παθ., βαραίνω από τον ύπνο, σε Κ.Δ. **II.** μεταφέρω σπίτι, σε Αριστοφ. — Παθ., επιστρέφω, στον ίδ.

κατα-φεύγω, μέλ. *-φεύζομαι*, **1.** δραπετεύω, καταφεύγω για ασφάλεια, αναζητώ καταφύγιο, σε Ηρόδ.: με αιτ., κ. *βωμόν*, προσφεύγω για καταφύγιο στον βωμό, σε Ευρ.: κ. *ἐντόπῳ*, καταφεύγω και παίρνω άσυλο σ' ένα μέρος, σε Ξεν.: *τρέπομαι σε φυγή για να προστατευθῶ, ὅς ἂν καταφυγῆ ἔς τούτους*, σε Ηρόδ.: *ομοίως, κ. ἐπὶ τινα, πρὸς τινα*, σε Δημ. **2.** *ἐκ τῆς μάχης κ.*, δραπετεύω από..., σε Ηρόδ. **3.** *έχω ως καταφύγιο, εἰς τοὺς λόγους*, σε Πλάτ.: *ἐπὶ τὸν δικαστήν*, σε Αριστ. **4.** *εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα*, επικαλούμαι, καταφεύγω σε, προσφεύγω, σε Δημ.

καταφευκτέον, ρημ. επίθ., αυτό στο οποίο μπορεί κάποιος να καταφύγει, σε Λουκ.

κατάφευξις, -εως, ή, I. καταφυγή προς ασφάλεια, σε Θουκ. **II.** τόπος διαφυγής, καταφύγιο, στον ίδ.

κατά-φημι, καταφαίνομαι, συγκατατίθεμαι, συναινῶ, σε Σοφ.

κατα-φημίζω, μέλ. *-σω*, αόρ. *ἀ' -εφήμισα*, Δωρ. *-εφάμιζα*: διαδίδω φήμη ολόγυρα, ανακοινώνω, σε Πίνδ.

κατα-φθᾶτέομαι (φθάνω;), αποκτώ την κυριαρχία, την κυριότητα πράγματος, *γῆνκαταφθατουμένην*, σε Αισχύλ.

κατα-φθείρω, μέλ. *-φθερώ*, καταστρέφω ή χαλώ ολοκληρωτικά, φερνω σε αταξία, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.

κατα-φθινύθω[ῦ], = *καταφθίω*, σε Ομηρ. Ὑμν.

καταφθίνω[ῖ], φθειρομαι, αφανίζομαι, μαραίνομαι, καταστρέφομαι, σε Ηρόδ., Τραγ.: κ. *νόσῳ, γήρα*, σε Σοφ., Ευρ.

καταφθίω, I. μτβ., στον μέλ. *κατα-φθίσω [ῖ]*, αόρ. *ἀ' κατ-έφθισα*, καταστρέφω, αφανίζω, εξολοθρεύω, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. **II.** Παθ., Επικ. αόρ. *β' κατ-εφθίμην [ῖ]*, απαρ. *καταφθίσθαι*: ποιητ. *κατ-φθίμενος*: είμαι κατεστραμμένος, αφανισμένος, εξολοθρευμένος, *ἥϊα πάντα κατέφθιτο*, οι προμήθειες καταναλώθηκαν όλες, σε Ομήρ. Οδ.: *ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι ὄφελος*, μακάρι να είχες χαθεί, στο ίδ.: *σεῖο καταφθιμένοιο*, αν είχες πεθάνει, σε Ομήρ. Ιλ.: *ἐκεῖ κατέφθιτο*, πέθανε εκεί, σε Αισχύλ.: *φέγγος ἡλίου κατέφθιτο*, χάθηκε το φως του ἡλίου, στον ίδ.

καταφθορά, ή (καταφθείρω), 1. καταστροφή, όλεθρος, θάνατος, σε Ευρ. **2.** μεταφ., σύγχυση, *φρενῶν*, σε Αισχύλ.

κατ-αφήμι, αφήνω να γλιστρήσει προς τα κάτω, *κατηφίει* (παρ.ατ.), σε Πλάτ.

κατα-φιλῶ, μέλ. *-ήσω*, φιλώ τρυφερά, χαϊδεύω, θωπεύω, σε Ξεν.

κατα-φλέγω, μέλ. *-ζω*, καίω, αφανίζω, κατακαίω, *πυρί*, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. κ.λπ. — Παθ., κατακαίγομαι, σε Θουκ.

κατα-φοβέω, μέλ. *-ήσω*, εμβάλλω φόβο, σε Θουκ. — Παθ., με Μέσ. μέλ., φοβάμαι ισχυρώς, *τι*, σε Αριστοφ.: *απόλ. καταφοβηθείς*, σε Θουκ.

κατα-φοιτάω, Ιων. -έω, μέλ. -ήσω, κατέρχομαι συνεχώς ή τακτικά, όπως κάνουν τα άγρια θηρία από τα βουνά στα θηράματά τους, σε Ηρόδ.